

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Lidelsens Vej

Citation: Dalgas, Ernesto: "Lidelsens Vej", i Dalgas, Ernesto: *Lidelsens Vej*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 292.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgaasideval-shoot-idm139862323229136/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Lidelsens Vej

for Salomon, som han skal sige nej til. Mange begrundelser for nejtet bliver brugt, men angst og sygdom går igen i de fleste.

Inden for Salomons horisont er der tre kvindetyper. Der er moderen, den bodfærdige husholderske, som sørger omhyggeligt og anonymt for Salomon i al hans tid. Efter moderens død hedder hun ganske vist frøken Ingversen, hans værtinde fra København, som han tager med til Staden, da han slår sig ned i kammerhuset.

I dette kammerhus er der også mindet om Salomons lille søster, det endnu svagere barn, som bliver et offer for atmosfæren og langsomt dør væk. Af lutter artighed forsvinder hun som lille, selvom hun var den eneste, Salomon holdt af, og som han i sit hjerte kårede som sin udvalgte dame, da drengenes leg stod på ridderlighed.

Denne rene pigeskikkelse står i grel modsætning til Salomons kvindeerfaringer fra hans egentlige ungdom: den villige stuepige, den forførende fru Potifar Malstrøm og den veloplagte pige ved pensionatsballiet. Fra dem alle flygter Salomon, og han fordømmer deres livsappetit og de oplevesmuligheder, de kan tilbyde: de udgør hetære-typen i hans liv.

Husholdersken, den rene søster og den forbandede hetære er da Salomons trefoldige begreb om kvinden, og det er ikke begreb til et ægteskab med Prosa, hvis navn jo netop antyder, at hun kan blive hans livs mulighed for at praktisere prosaisk hverdag, det almene, som også Søren Kierkegaard afstod fra.

Da Prosa kommer til Staden, gift og lykkelig moder, og som selvstændig kunstner ikke at forglemme, kan Salomon forsone sig med hende og acceptere hende på lige fod, nu ikke længere som en opgave for ham, men som selvgyldig eksistens. De skilles på den måde, at han løser hende ud af sit liv ved at almenføre hendes skæbne og betydning. Det kan vist kaldes en sublimering af hele det erotiske. I munkeforgængernes ånd og efter den sene Comtes eksempel bliver den jordiske kærlighed omsat til religiøs erfaring. Og her: svæven ind i saligheden.

Fædrene og kvinderne fører Salomon frem til det autentiske liv. Kompositionen huldker sig, trinene er gennemlevet i tur og orden. Men det er ikke vandreår, der kommer efter læreårene. Det er følelsesfuldhed, det er tilslutning til den hellige Frans' solsang, det er afslutningens »Det er fuldbragt«, vi når frem til ved vejs ende. Derved er *Lidelsens Vej* langt fra romantikkens dannelsesromaner, tættere på